

12. De ha wäl ej i werlden Helgon
warit, Dock ha de ej i synden sådan
farit; Guds Helge And, som dem på
nytt har födt, har lärt dem ock mot
syndens lif at sträfwa, I trones lif
hwari de mände lefwa, Ha de ock dödt.

13. En ha de hopp, at ewia frid
och stillhet, dem förestår af blätt Guds
nåd och mildhet, sin bräcklighet, sin
swaghet, skröplighet, de efter sig i graf-
wen lemna qwara, och weta wist hos
Gud så ewigt wara, I salighet.

14. O! Jesu Christ! som mände oss
förwärfwa, at en gång wi det lifwet
kunne ärfwa, som ewigt är, och fri i-
från alt qwal, Gif nåd, at wi på
jorden så må wandra, At wi hos dig
så fröjdas med hwarandra,
I Himlens Sahl.

Exemplaret kostar 1. f.

Trenne öfwer måttan wackra

Andeliga

Si s o r, *Sh. B*

De två första handla om

Adams och Ewe Syndafall,
Samt

Huru de af Gud sjeft, blefwo utur
Paradiset drefne.

Ach! ångslan och stor smärta &c.

Sjunges som: Rätt hjerrelig jag längtar &c.

Den Tredje:

Om Domen och de Dödas
Upståndelse &c.

Sjunges som: Jag är en Ros utaf de bleka
blader &c.

Gesle, tryckt hos Ernst Peter Sundqwist 1802.

Ewa.

Ach! ångstan och stor smärta, nu trycker hårdt min Sjal, snart söndergår mitt hjerta, jag är nu helt osäll, GUDS Bud hafwer jag brutit mig sjelf til största nöd, från Gud mig uteslutit, och stört i ewig död.

2. För glädje sorg har fångit, för ro största oro, ja, ormsens råd begångit, Ja, wist min GUD otro, Hwarför hans grymma wrede then stund thet skedde, nu är jag eländig.

3. Min man then jag wardt tagen utaf hans sidoben, är ock af mig bedragen, Mig och sig til stor mehn, at han med sorg må qwida, öfwer mig klaga må, then som togs af min sida, kom mig then sorg uppå.

Adam.

4. Ack! Ewa arma qwinna hwad har du gjordt mot mig? then äple bit jag finner, mig gnaga bitterlig, Döden är ock nu mächtig, efter Guds egna ord, wår skapning skön och präktig, är nu omwänd til jord.

5. Nu

5. Nu stå wi bägge nakna och illa se wi ut, kläder mände wi sakna, och har dock ingen klut, gif hit the bladen och grenar, at wi oss skylla må, och ögonen förmena, wår blygsel skåda på.

6. O! Ewa hör nu HERAN, Han ropar efter mig jag får nu löpa fieran, Tu får ock gömma tig. Dock hwar wi hän må skrida, finner han oss igen, thesfore låt oss blida, hwad wi skal få för mehn.

HERANS Tal til Adam.

7. Adam tu hafwer syndat och öfwerträdt min Bud, såg ho har dig tilskyndat: Min Lag at gå emot? Nu skal tu döden lida för tin stora otro, Ja, uti alla tider i uselhet få bo.

8. Ack! HERRE god och milde, then qwinna tu mig gaf, bedrog mig med stort snilde, then frukt lat äta af, som Tu förbudit hade, hwarfore jag qwida må, men gif mig dock tin nåde, låt mig then af dig få.

Til Ewa.

9. Ewa ho har tig dragit, ifrån min Bud och Lag? Och uti synden jagat, jag har ju sagt then dag: Tu af then frukt.

Frukten åter som jag förbudit har, skal döden dig upfråta, hwi tog du tig ej wahr?

10. Then ormen grym och leder, han mig thertil bedrog, at jag tig gjorde wreder i thet jag åplet tog, af hans mun mig til qwida och så ther utaf åt tn får jag döden lida, mig sielf til sorg och gråt.

11. Gud blef på ormen wreder, och sade these ord: Tu stygge orm och leder, kråka skal tu på jord, på tin buk skal tu gånga förbannad skal tu bli, stor we och plåga fånga: Til alla ewig tid.

12. Qwinnoes Såd then rena, skal stöta dig til grund, Han skal tig och förmäna, hela tin kraft och fund: Tit hufwud tig til qwida, han söndertram- pa skal, af honom skal tu lida stor nöd, pina och qwal.

13. Til qwinnan han sig wände, med thesa hårda ord: Tu skalt i stort elände, lefwa på thenna jord: Med sweda skal tu föda och stort bekummer nå, titt bröd med sorg och möda skal tu och äta få.

14. Adam han måste höra, af Her- ran thetta tal: Nu skal jag tig utföra, af thenna Frögdedahl, för ro, för gläd- je och lisa, för frögd och hjertans lust, skal tu tig daglig spisa med forge-bröd och must.

15. Går

15. Går therför edra färde, uhr Pa- radis med hast, I är ej längre war- de, för eder synd och last, sade Han: Eher uhr Paradis drifwa, går nu hwar- t han i kan.

Den Andra:

Från all vår lust och gamman, från all vår frögd och ro, utdrefne bägge samman, är wi, hwar- t skal wi bo? hwar- t han skal wi och wända? I mörkret wan- drem wi, Ack! ack, we och elände, thet går och jämmerlig.

2. We och at wi så illa, brytom emot vår Gud, och öfwerträdt Hans wilja, samt fränkade hans bud: Arbete, sorg och sweda, för lust, wi hafwom fått, alt thetta och nu skedde, för våra syndabrott.

3. Går wäl vår Boning sköna, tu deje- lig Paradis, med trån och örter gröna, hwar på sitt sätt och wis: Ja djur och feglar alla, med alt hwad i tig är, wi wil tig Gud befalla tig njuta wi ej mer.

Den Tredje:

Det kommer wist en dag, då alla dö- da uti sitt stoft sku upstå utan mö- da, de ware och förruttnad hwad de må och det skal ske i hast och ofördrögligt: Ty si, för Gud är alting mera indligt, än wi förstå.

2. Hans

2. Hans Allmåtts röst skal sig i stoftet tränga, de torra ben med liflig saft bespränga, och foga nått tillsammans ben och hud Et wäder skal uprå dem dödom blåsa, så at de strart begynna andas, flåsa, likt HERRans bud.

3. Och själen skal med kroppen sig horpara; En ewigt få de ei åtskilde wara, men måste sig förena med hwar-an, och med hwaran tillsammans ewigt blifwa, Ja ewigt sig den domen undergiffwa som fällas kan.

4. Försträckligt är, at många, alt för många, på denna dag utur sitt fängsle gånga, och föras bort med wäld uppå en ort, der ewigt de måst straff och plågor lida, och kunna ej förlofning mer förbida, Hwad ha de gjordt?

5. Hwad ha de gjordt? De plögde wedermöda, och sådde synd til de de bleswo döda, Och måste nu i alla ewighet få skåra upp hwad de i Röttet sådde, Från hwilket dem likwäl Guds ande rädde? O! Gruslighet.

6. De måste fram, och hela werlden wisa, Hwad de ha gjordt, hur de sin Gud ha prisat, hwad de ha gjordt i mörka rum och wrår, Fast de sig här som helgon kunnat ställa, at ingen dem til straffet kunnat fälla, för synden swår.

7. Och

7. Och kunna de då lyfta upp ur jorden, sin usla Kropp och glädjas af de orden: Alt nu för dem förlofning komma kan? Nej synden stugg, som de här med sig föra, Hon lärer dem beklagligt wiße gjöra, det går ej an.

8. Uck! Skulle de ej gjerna wilja tigga Om nåd, at få i jorden ewigt ligga, och således bli fördolde med sin skam? Men detta blir så mycket mer omöjligt; som de sig nu måst ställa ofördröjligt, för Domen fram.

9. Jag båtwar, rns; i all min ledamöter, när jag förut nu ser hur jorden stöter utur sitt sköt, en så olycklig själ ty som han är i jorden Gudslös kommen, så måst han ock förtviflad fram för Domen, en satans träl.

10. Men ljusligt är, at höra, se och skåda, När Guds basun upståndelse wil båda Guds låra barn; Hur glada bli ej de? De sig nu se från synden löse wara, Och wilja strart til Domstolen gjerna fara, och Domaren se.

11. Som deras synd i hafsens djup är säncker, Alt den ej kan i domen bli påtäncker, så lyfta de med frögd sitt Huswud opp, Och wänta så en ewig lifsens Krona af nåd för de fullbordat här i trona, sitt lefnads lopp.

12. De